

W **zarzucie trzecim** Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie przyjmując niezbędnych środków dotyczących oczyszczania ścieków komunalnych z aglomeracji Almodóvar del Campo, Argamasilla de Alba, Cáceres, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra; Don Benito-Villanueva de la Serena, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guillena, Los Yébenes, Madridejos, Mérida, Montcada, Montijo-Puebla Calzada, Palma del Condado, Quintanar de la Orden, Rubí, Sonseca, Soria, Trujillo, Venta de Baños y Villafranca de los Barros, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 5 i sekcji B załącznika I do dyrektywy 91/271/EWG.

Komisja podnosi zasadniczo, że te aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000, które odprowadzają ścieki do obszarów wrażliwych, nie zapewniają dla wszystkich swoich ścieków oczyszczania bardziej rygorystycznego niż oczyszczanie, o którym mowa w art. 4 dyrektywy 91/271/EWG, jak tego wymaga art. 5 ust. 2 tej dyrektywy, ani nie zapewniają, że zrzuty z oczyszczalni ścieków tych aglomeracji do obszarów wrażliwych spełniają odpowiednie wymagania sekcji B załącznika I.

W ramach **zarzutu czwartego** Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii nie wypełniło zobowiązań ciężących na nim na mocy art. 15 dyrektywy 91/271/EWG w związku z sekcją D załącznika I do tej dyrektywy w odniesieniu do aglomeracji Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Argamasilla de Alba, Bargas-Cabañas-Mocejón-Olías-Magán-Villaseca, Cáceres, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Guillena, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Madridejos, Martos, Medio-Andarax, Mérida, Montijo-Puebla Calzada, Montcada, Palma del Condado, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, Rubí, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sonseca, Soria, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Villanueva del Río-Alcolea del Río, Venta de Baños i Villafranca de los Barros.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. 1991, L 135, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniająca dyrektywy Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej (Dz.U. 2013, L 353, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-462/23)

(2023/C 321/39)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Nikołowa i B. Rous Demiri)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie zakazując wprowadzania do obrotu naturalnej wody mineralnej i wody źródłanej pochodzącej z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym, nie wymagając wskazania nazwy źródła na etykietach naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych, zezwalając na stosowanie określenia „woda źródłana” w odniesieniu do wody, która nie spełnia warunków stosowania określenia „woda źródłana”, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 8 ust. 2, art. 7 ust. 2 lit. b) i art. 9 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE ⁽¹⁾ z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych;

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych w art. 8 ust. 2 wprowadzono zasadę „jedno źródło – jedno określenie handlowe”, w którym to przepisie zakazano wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych pochodzących z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym. Poza tym, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) w związku z art. 9 ust. 4 lit. c) dyrektywy, etykiety naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych muszą zawierać wskazanie miejsca eksploatacji źródła oraz wskazanie nazwy źródła.

Ustawodawstwo bułgarskie zezwala jednak na wprowadzanie do obrotu naturalnej wody mineralnej i wody źródlanej pochodzącej z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym oraz zezwala na wprowadzanie do obrotu wody mineralnej i wody źródlanej, pochodzącej z jednego i tego samego złoża podziemnego lub z jednego i tego samego podziemnego poziomu wodonośnego i mającej identyczne właściwości, pod różnymi określeniami handlowymi, z naruszeniem art. 8 ust. 2 dyrektywy 2009/54/WE. Ponadto ustawodawstwo bułgarskie nie wymaga, aby nazwa źródła w rozumieniu dyrektywy była częścią obowiązkowych wskazań, jakie muszą znajdować się na etykietach naturalnych wód mineralnych, w związku z czym nie jest ono zgodne z art. 7 ust. 2 lit. b) dyrektywy. Republika Bułgarii uchybiła również swojemu zobowiązaniu wynikającemu z art. 9 ust. 4 lit. b) dyrektywy, ponieważ prawo krajowe zezwala na wprowadzanie do obrotu wody źródlanej, która nie spełnia wymogów etykietowania.

W dniu 2 lipca 2020 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 23 września 2021 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego środki transponujące tę dyrektywę nie zostały jeszcze przyjęte przez Republikę Bułgarii ani nie powiadomiono o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2009, L 164, s. 45.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-312/20 EVH GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EVH GmbH

(Sprawa C-464/23 P)

(2023/C 321/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: EVH GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., EVH / Komisja (T-312/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, ABl. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-312/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-312/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).